

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי **חיים פינטו** זע"א

משכיל לדוד

מעלת העליה לארץ הקודש

"כי ה' א-להיך מביאך אל ארץ טובה ארץ נחלי מים עינת ותהמת יצאים בבקעה ובהר. ארץ חטה ושערה וגפן ותאנה ורמון ארץ זית שמן ודבש. ארץ אשר לא במסכנת תאכל בה לחם לא תחסר כל בה ארץ אשר אבניה ברזל ומהרריה תחצב נחשת" (דברים ח, ז-ט)
כתובים אלו מבהירים לנו אודות קדושתה של ארץ ישראל ארץ הקודש, כאשר התורה מדגישה ואומרת 'כי ה' אלוהיך מביאך אל ארץ טובה' וגו', כלומר, כאשר אתה בא לארץ ישראל, תדע לך כי אתה מגיע לארץ הקודש, לארץ שהיא קדושה ולא לסתם ארץ ככל הארצות.

ואמנם, צריכים אנו באמת להבין, במה נשתנתה ארץ ישראל מכל הארצות שבעולם עד שרק היא נקראת ארץ הקודש, ואילו כל הארצות נקראות ארץ סתמא.

ונראה כי בדווקא ארץ ישראל בלבד, היכן שאנו נמצאים, היא אשר נקראת ארץ הקודש, משום שמה שמקדש אותה יותר מאשר את כל הארצות, היא התורה הקדושה וגם המצוות התלויות רק בארץ הקודש. ואמנם בחסדי השי"ת רואים אנו עד כמה רבו בתי כנסיות ובתי מדרשות בארץ הקודש, עד שנתקיים בנו מקרא שכתוב (שמות א, יב) "וכאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרוץ". כלומר, הגויים אומרים 'פן ירבה' מכיון שאינם רוצים שבני ישראל יתרבו ויעסקו בתורה, ואילו אנו בני ישראל, בבואנו לארץ ישראל וכאן אנו לומדים תורה, אנו אומרים 'כן ירבה וכן יפרוץ'.

ואם כן, באם התורה והמצוות הם אשר מקדשים את הארץ, אזי בוודאי כל יהודי ויהודי אשר עולה לארץ ישראל צריך היה להתעלות ביותר בזכות לימוד התורה וקיום המצוות. אלא שלצערנו ולבשתנו יש כאשר הם מגיעים לכאן, לארץ ישראל, עליה אומר הכתוב (דברים יא, יב) "ארץ אשר ה' אלוהיך דורש אותה, תמיד עיני ה' אלוהיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה", אזי במקום להתעלות בכזאת ארץ קדושה שהשי"ת משגיח עליה על כל צעד ושעל, אזי מרוב הקשיים שהם מוצאים בדרכם, הם באים לידי יאוש.

ובטעם הדבר, יהודים אלו לצערנו אינם יודעים כלל כי באמת ארץ ישראל נקנית ביסורין (ברכות ה, א), וצריכים מסירות נפש רבה כדי לצלוח את המים הזדונים ולהתעלות בארץ ישראל. וכך כשהם באים לידי יאוש, היאוש מתחיל לחלחל בקרבם כארס של עכנא, ואז יאוש גורר יאוש, והם נתפסים ליאוש נוסף, כיון שהם לא היו מודעים לקשיים מההתחלה. וכך, הם מגיעים בסוף לידי התדרדרות עצומה, במקום שההיפך הוא הנכון, במקום שבארץ קדושה שכזאת היו צריכים להתעלות מעלה מעלה.

באם אנו עוסקים במעלת התורה אשר היא זאת שנותנת חיזוק

לאדם, רוצה אני באמת לומר כאן, תאמינו לי, כי כל מה שניחם אותי לאחר פטירת אמי הרבנית ע"ה, זאת התורה הקדושה. היה זה כאשר אמא שלחה את אחי רבי יעקב לשיבה ללמוד תורה, ולאחר זמן מה כ"ק אבי ז"ע קיבל אירוע מוחי. כאשר אחי שמע מכך התקשר לאמא ואמר לה: 'שמעתי שאבא קיבל אירוע מוחי, האם אני יכול לבוא לבקר אותך?' ענתה לו האמא ע"ה (בערבית): "שהאבא שלך ימות, ואמא שלך תמות, אתה תישאר בישיבה!"

כך הכניסו בנו ההורים זצ"ל את האמונה ואת אהבת התורה, לחיות איתה בכל המצבים, אם טובים ואם רעים, שכן ההורים שלנו מסרו את נפשם למען לימוד התורה, והם אשר חינו אותנו להתעלות מתמידות בלימוד התורה, ללא הפסק כלל, גם כאשר האבא חולה, או גם כאשר יש הפרעה אחרת. תמיד ללמוד תורה מתוך מסירות נפש.

וכאן מקום עימי לספר אודות העליה שלי לארץ הקודש. לפני שעשיתי עליה לארץ ישראל, שאלתי את פי מרן הגאון רבי עובדיה יוסף זע"א מה הוא חושב בענין, האם עלי לעשות עליה לארץ. והוא השיב לי: "בוודאי. בודאי. זאת ארץ קדושה שמקדשת את יושביה, וצריך להמשיך כאן ושם בזיוי הרבים. ואמנם כאן עבודת הקודש היא מאוד קשה, אבל אם תצליח בעזרת השי"ת, אז יש לך זכות גדולה" עכ"ל.

ואמנם, כדברי מרן רבי עובדיה יוסף זע"א אני רואה בעליל עד כמה העבודה כאן בארץ ישראל קשה מאוד. שכן מאז שאני נמצא כאן אני רואה לנגד עיני משפחות רבות שעשו עליה לארץ ישראל, אבל הם לא נשארו כאן. אלא, או שהם חזרו לצרפת, או שעברו לגור בארצות אחרות אבל בארץ ישראל הם לא נשארו, משום שהם לא הכינו היטב את העליה שלהם לארץ, היכן יגורו, והיכן יתחנכו הילדים, באיזה מוסדות ובאיזה בתי ספר.

כל זאת באה להם, משום שהם חשבו להבנתם כי ארץ ישראל היא מקום של תיירות ולא של תורה וקיום מצוות. וכיון שכך, הם לא הכינו את עצמם כלל לחיים ולמגורים של ארץ הקודש. ואף שהם אולי רצו להתעלות לאחר מכן, אבל אז, עד שהם התעוררו ופקחו את עיניהם לראות להיכן הגיעו ומה יעשו הלאה, נגמור להם כל כספם וממזונם, ואז הם מצאו את עצמם בבעיה עצומה.

צריכים אנו לידע, כי אנחנו לא דור של יוצאי מצרים, ובכלל לא מגיעים בהשגותינו להשגות של אותו דור. יוצאי מצרים יצאו ממצרים לעבר המדבר השומם בידים ריקות, ללא אוכל וללא מים, וללא שום הכנה שהיא. עד שהכתוב אומר עליהם (שמות יב, לט) "כי גורשו ממצרים ולא יכלו להתמהמה וגם צדה לא עשו להם". כלומר, הם הלכו במדבר בארץ לא זרועה (עפ"י ירמיה ב, ב) בלי מאומה, בלי הכנה, ובלי כל אמצעים שהם, שכן יצאו ממצרים ולא יכלו להתמהמה. ולכן רק את השיריים של מצות מצוה שהיו להם, אותם הם אכלו בלכתם במדבר, וכך הם ראו ניסים ונפלאות, עד שאמונת השי"ת נחלקה בלבם. ואולם אנחנו מה נעני אבתריהו? כיצד יכולים אנו להשתוות אליהם. אנחנו דור פשוט שצריך להתכונן לכל דבר ודבר, ויש להכין בפני כל אחד את הדרך ילך בה ואת המעשה אשר יעשה.

יח' אב תשפ"ו 1348
פרשת עקב

ירושלים	תל אביב	חיפה	באר שבע
19:01	19:17	19:12	19:10
כניסה			
20:17	20:19	20:20	20:17
יציאה			
20:48	20:50	20:51	20:49
רבנו תם			

הילולא דצדיקא

יח' אב
רבי דב בער אליעזרוב

יט' אב
רבי יעקב כולי
בעל 'מעם לועז'

כ' אב
רבי דוד סתהון-דבח
רבה של קליוז

כא' אב
רבי אהרן דוקח
האדמו"ר מבעלז

כג' אב
רבי ישראל יעקב קנייבסקי

כד' אב
רבי ישמעאל הכהן
רבה של צפת, הי"ד

כד' אב
רבי עזרא שעיו

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מצוות שאדם דש בעקביו

"והיה עקב תשמעון את המשפטים האלה ושמרתם ועשיתם אתם ושמר ה' א-להיך לך את הברית ואת החסד אשר נשבע לאבותיך" (דברים ז, יב)

מבאר רש"י את לשון 'עקב' - שהכוונה למצוות הקלות שאדם דש בעקביו, שגם את אותם מצוות צריך כל אדם לקיים כמו שהוא מקיים מצוות גדולות וחמורות. אדם חושב לפעמים שלא יקרה כלום אם יאחר בכמה דקות לשיעור, או יתפלל בלא מנין פעם אחת, ואמנם נכון שאין זה איסור חמור, אבל התורה מצווה על כך במפורש שגם את אותם דברים קטנים שאדם מזלזל בהם ודש בעקביו, צריך לשמור מכל משמר, כי גם הם חלק מהתורה הקדושה. ישנם מצוות גדולות וחמורות שגם בהם האדם מזלזל ודש בעקביו, משום שמצוות אלו הם דבר יום ביומו, והאדם כבר התרגל אליהם עד שלא נותן לבו עליהם כלל. כל אדם בשעת תקיעת שופר מכון למצווה ומהרהר בתשובה, כי מצווה זו נדירה היא, והאדם לא התרגל אליה, אבל כשמתעטף בטלית קטן מידי בוקר, אין הוא מתרגש ולא חושב עליה כלל, אלא לובשה כמו עוד אחד מבגדיו. זוהי כוחה ההרסני של השגרה, וגם עליה מצווה הקב"ה שיש להיזהר ולהישמר שלא ליפול ברשת השגרה ולא ידוש מצוות אלו בעקביו, אלא יתחזק ויחשוב על כל מצווה שעושה מה גודל שכרה וענינה, ובאופן זה לא יזלזל באותם מצוות שגרתיות.

ראיתי אדם שהגיע לבית העלמין לאזכרה, והוא עומד על גבי הקברים ומעשן, הוא בכלל לא חושב על המקום שהוא נמצא בו ועל כך שגם סופו יהיה בדיק באותו מקום, כי אם היה חושב היה מהרהר תשובה בלבו, ולא היה שלו ושאנן כל כך. כי האדם התרגל שביום האזכרה עולים לקבר, שם קוראים כמה פסוקים ואומרים קדיש וזהו. אם יחשוב מעט על משמעות העניין, לא יישאר אדיש לנוכח הקברים, ובוודאי לא יעשן על גבם סגירה.

אולם עדיין יש לבאר מדוע בחרה התורה להשתמש דווקא ב'עקב' כדוגמא לדבר שאדם דש אותו ומזלזל בו.

ונראה לבאר, כי העקב נמצא בסוף הרגל, והוא מרמז לסופו של האדם עלי אדמות. כאשר האדם רוצה לשוב בתשובה ולהיזהר גם במצוות שהוא רגיל אליהם בשגרת היום יום, עליו להתבונן בסופו, מה יהיה עמו כשימוות ויעלה לפני בית דין של מעלה, מחשבה זו בוודאי תעורר אותו שכל מצווה קטנה ורגילה ככל שתהיה, שכרה רב בשמיים, ולאחר מאה ועשרים יהיה זקוק לכל אותם אלפי מצוות שהזדמנו לו מידי יום והוא לא שם לבו אליהם וקיימם כמצוות אנשים מלומדה.

כך מסביר גם רבי 'עקב' אבוחצירא זיע"א בעל ה'פיתוחי חותם' את סמיכות הפרשות עקב - ראה, משום שאדם שרוצה לעבוד על עצמו שלא לדוש במצוות הקלות, עליו 'לראות' את ה'עקב', כלומר את יום מותו עד כמה ישתוקק אז לכל מצווה ולו הקלה ביותר שתהיה. אם יחשוב על כך האדם בחיי חיותו, יזכה להדר ולכוון בכל מצווה שתהיה בשלימות ראויה.

נצור ראשונך

לקחת בחשבון את התוצאות

ישנו עוד אופן של פרסום גנות לתועלת, והוא כשהכוונה לסייע למי שנפגע מהתנהגותו של האדם שעליו מדובר.

אם ראה אדם במו עיניו כיצד יהודי גורם נזק כספי או אחר לזולתו, ומגמתו היא לדאוג לפיצוי עבור הנפגע, הרי זו מטרה לתועלת ועל כן מותר לו לספר את שהתרחש. לאחר שווידא שהפרטים נכונים, ולאחר שדיבור עם המזיק והוכיחו, עליו להביא בחשבון מה תהיינה התוצאות של סיפור העניין והאם על פי הדין מותר לו לעשות זאת.

במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר
הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

שכר המעשים

כ"ק אבא זיע"א, מעולם לא ניצל את מעמדו הרם בקרב בני הקהילה היהודית במרוקו או בארץ ישראל, ומעולם לא הניח לשום יהודי לשרת אותו ללא תשלום. תמיד הקפיד אבא לשלם לכל אדם את שכרו במועדו ולא הסכים לכך שיעשו עימו טובה ללא קבלת תשלום עבורה. כזו הייתה דרכו של כ"ק הסבא קדישא רבי חיים פינטו זיע"א, שהקפיד ודאג לשלם לכל יהודי את שכר עבודתו במועדו, וממנו רכש אבא זיע"א הנהגה נשגבה זו.

לימים, כשבגרותי, השתדלתי ככל יכולתי לאמץ לעצמי הנהגה מיוחדת זו, וכך ארע שבמהלך השנים כאשר יהודי עשיר ובעל ממון שימש אותי, למרות שלא היה זקוק כלל וכלל לכספי, הקפדתי כאבי וכסבי זיע"א לשלם לו את שכר עבודתו, על מנת שיחוש שיש שכר למעשיו.

רבות הרהרתי בדבר, וחשבתי לעצמי - מדוע אבותי ואבות אבותי הקפידו כל כך בעניין זה? ועלה בדעתי שבאופן זה של תשלום שכר מידי על עמל ויגיעה, באותו אופן הקב"ה נוהג עימנו.

הקב"ה שהוא כולו טוב, חפץ להיטיב עם בני עמו היהודים ורוצה לפתוח בפנינו את אוצרותיו ביד רחבה. אולם אין הוא חפץ שנחוש כעניים בפתח המקבלים מתנת חנים, ועל כן הוא ציווה אותנו לבחור בטוב ולעשות רק טוב. כך נזכה לקבל את שכרנו על מעשינו בזכות ולא בחסד, ונמצאנו נהנים בעולם הזה ובעולם הבא מכוח עמלנו בתורה ובמצוות.

נסיעה בכביש האגרה

כבישים רבים במדינות שונות בעולם הרחב בנויים באופן כזה שהנסיעה בהם כרוכה בתשלום אגרה מסוימת, ונקראים 'כבישי אגרה'. כבישים אלו מחולקים למספר מקטעים, ונסיעה בכל מקטע מחייבת את הנוסע בתשלום עבור אותו מקטע.

באחד הימים נסעתי עם מלווי רבי משה מירלי הי"ו בכביש אגרה בניו ג'רסי שבארצות הברית. לאחר נסיעה בת מספר קילומטרים נתקענו לפתע בפקק גדול. התפלאנו מאד לפשר הפקק, וכאשר פתחנו את חלונות הרכב כדי לנסות לברר את הדבר נשמעו לאוזנינו צעקות קולניות. התברר שנהג מסוים חפץ להמשיך בנסיעה בכביש זה מקטע נוסף, אולם חסרים לו עשרה סנטים בלבד לתשלום האגרה על מקטע זה.

כיון שכך, הפקחים גובי האגרה עצרו אותו, ולא נתנו לו להמשיך בדרכו עד שיסודר עניין התשלום, ועל כן נוצר פקק התנועה הארוך.

כשהבנתי את הסיבה לרעש ולמהומה ביקשתי מרבי משה שילך לאותו אדם וייתן בידו עשרה סנטים, כדי שנוכל להמשיך בנסיעתנו. לאחר מעשה חשבתי לעצמי שאם הקב"ה זימן אותי להיות נוכח במקרה זה, משמע שעלי לקחת ממנו מוסר ודרך ארץ.

למדתי לעצמי שאף חיינו בעולם הזה דומים לנסיעה בכביש אגרה לכיוון העולם הבא. "ימי שנותינו בהם שבעים שנה, ואם בגבורות שמונים שנה" (תהילים צ, י). בבוא היום, כשיסתיים מקטע נסיעתנו וחיינו יגיעו לקיצם, נצטרך לשלם על נסיעתנו בעולם הזה באמצעות תורה, מצוות ומעשים טובים, ואזי לו למי שיגיע לסוף נסיעתו ולא יחא בידו לשלם את אגרת הנסיעה בעולם הזה.

דברי חנמים

פרפראות לפרשה
משולחנם של חכמי התורה

הירושה מגיעה לכם!

פסוקים אחדים בתורה מחזקים בנו את מידת הבטחון במנהיג הבירה, אשר הוא זן מפרנס ומכלכל את כל הנבראים, וכל מעשינו בעניין המזונות והפרנסה הם רק בגדר 'השתדלות'. וכשם שאין בר דעת שחושב שהוא עוזר לקטר לדחוף את הרכבת, כך אנחנו לא עוזרים לקב"ה לפרנס אותנו, אלא הוא זן ומפרנס אותנו לבדו, ואילו אנו בפעולותינו רק מקיימים מצוות השתדלות.

וכך גם נאמר מפורשות בפרשת השבוע במשפט כל כך עוצמתי וחד (דברים ח, ג) "למען הודיעך כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם".

וכזה הוא הסיפור שסיפר הגאון רבי אשר וייס שליט"א על אברך תושב מנצ'סטר באנגליה, אשר מקדיש את כל עתותיו ללימוד התורה הקדושה בהתמדה עצומה. גם כאשר משפחתו הלכה וגדלה, המשיך האברך לשקוד על תלמודו, וכל ניהול הבית נפל על אשתו הצדקנית, שמסרה את נפשה למען לימוד התורה של בעלה.

משפחה שלמה של מסירות נפש, מצד האב ומצד האם, והילדים בעקבותם, וכל הסובבים תמהים, כיצד הם מתפרנסים? משפחה כה גדולה ותמיד צהלתם על פניהם. האב המשיך ולמד, המשיך והתמיד, והמשפחה הולכת וגדלה. והנה למזל טוב נולד למשפחת המתמיד בנם השנים עשר, ולאחר מכן אף נולד הבן השלוש עשרה, ואף מציאות זו ותוספת הקושי בבית, לא הכריעו את האב מהמשך לימוד התורה. הנאתו ממתיקות התורה, יחד עם החיזוק הרב שקיבל מאשתו וילדיו, הם שנתנו לו את העוז ותעצומות הנפש להמשיך בהתמדתו.

עם ריבוי הקשיים בפרנסת וכלכלת בני המשפחה, התחזקה בלבם מידת הביטחון בה' יתברך בהיותו הזן ומפרנס לכל. כל ניסיונותיהם של ילדיו ומכריו לשכנעו כי יצא לעבוד למחייתו לפחות חצי יום, ובכך יקל מעליו את עול הפרנסה, נפלו על אזנים ערלות. קשור הוא ללימוד התורה בעבודות אהבה שאין מי שיכול להתיר אותן.

יום אחד כאשר חזר האברך לביתו מבית המדרש, הבחין כי בתיבת הדואר מחכה לו מעטפה, אשר חזותה הוכיחה כי זה אינו מכתב רגיל כלל, ואכן מכתב זה הכיל הזמנה מבית המשפט המחוזי למשפט שידון בענייניו, תמיחה גדולה היתה זו, וכי מה לו ולבית המשפט, מה לאברך שכל סדר יומו מתנהל בתוככי בית המדרש לעשות בבית משפט, הרי ודאי לא עבר עבירה פלילית, ואף אין שום עסקה ממונית בה יכול היה להסתבך.

התמיחות רבות אבל תאריך המשפט הגיע, ואז מתברר לו כי על פי צוואתו של אחד מגדולי המיליונרים בעיר, הוא הירוש היחידי של כל נכסיו, שהסתכמו בלא פחות מכמה מיליארדים. פליאתו גדלה עוד יותר, עתה כבר היה בטוח כי מאן דהו חומד לו לצון, מה לו ולמיליונר גוי שכלל לא הכירו ולא שמעו עליו בימי חייו. לא היה לו ספק כי יש כאן טעות, אך השופט בשלו הסביר שאין כאן שום טעות, המנוח היה עירי ומאוד אהב ילדים, ולכן ביקש בצוואתו לתת את כל רכושו למשפחה הגדולה ביותר בעיר.

'בדקנו במרשם התושבים, המשיך השופט, ומצאנו שמשפחתך בת שלשה עשר הנפשות היא הגדולה ביותר בכל העיר. אמנם יש בעיר משפחות נוספות עם שנים עשר ילדים, אך בנכם השלש עשרה, שנולד לכם לפני שבועיים, הפך אתכם למשפחה הגדולה ביותר בעיר, ולכן, לכם בלעדית מגיעה הירושה!'

פניני הפרשה

פנינים קצרים מפרשת השבוע

אין צורך יותר מדירה אחת!

"פן תאכל ושבעת ובתים טובים תבנה וישבת" (דברים ח, יב)

בספר 'בן דוד' מצטט את תמיהתו של רבי יעקב דוויק הכהן זצ"ל מ'ארם צובא' לדקדק בלשון הפסוק; מדוע פתח בלשון עתיד 'תאכל', וחתם בלשון עבר 'ושבעת'. וכן בהמשך פתח 'תבנה' בלשון עתיד, וחתם בלשון עבר 'וישבת'?

וכך ביאר זאת רבי יעקב דוויק הכהן זצ"ל, באופן נפלא, כי כוונת התורה להזהיר את ישראל, שלא ירבו בהנאות העולם הזה מעבר למה שנצרך להם. ולכן אמר הכתוב "פן תאכל ושבעת", כלומר, תשמור לך שלא תרבה באכילה כאשר כבר שבעת. וכך גם באזהרה "ובתים טובים תבנה וישבת", כלומר, אם יש לך בית וכבר אתה יושב בו, אזי אל תבקש לעצמך בית אחר טוב יותר מהראשון. כי אם ח"ו תמשיך אחר המותרות, הנך יכול להגיע ל"ורם לבבך ושכחת את ה' א-להיך" (דברים ח, יד). אך אם האדם רעב או שאין לו בית, בזה לא הזהיר הכתוב - ויכול הוא לעסוק בעניינים אלו, כדי שיהיה שבע בביתו לעבודת ה', כי בזה לא יבא להימשך אחר עצת היצר.

המצווה מעידה על מי שבראה

"אל תפן אל קשי העם הזה" (דברים ט, כז)

כיצד ניתן לומר למלך 'אל תפן', והלא נאמר 'כי עיניו על דרכי איש'. והלא הקב"ה משיגה בכל ומביט בכל האנשים ומביא לדין את כולם אם טוב ואם רע. ומשה אומר 'אל תפן'?

בזוה"ק (קדושים פג, א) עונה על כך רבי חייא בלקח טוב שעד כמה צריך האדם להישמר מחטאיו, כדי שלא יחטא לפני המלך הקדוש. בא וראה; אדם שעשה מצוה, אותה מצוה עולה ועומדת לפני הקב"ה ואומרת; אני מפלוגי שיצר אותי. והקב"ה מעמידה לפניו להביט בה בכל יום כדי להיטיב לו בעבורה. ואם עבר האדם על דברי התורה, אותה עבירה עולה לפניו ואומרת; אני מפלוגי שיצר אותי. והקב"ה מעמידה ועומדת שם להביט בה כדי להכריחו. ואם חזר בתשובה, מה נאמר 'גם ה' העביר חטאתך לא תמות', שמעביר את החטא מפלוגי כדי שלא יביט בו, להיטיב לו.

ועל כן 'אל תפן אל קשי העם הזה ואל רשעו ואל חטאתו'.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע:

"ותאמר ציון" (ישעיה מ"ט)

הקשר לפרשה:

הפטרה זו היא אחת משבע שבתות של נחמה שמפטירין החל משבת שאחרי תשעה באב, ותוכן ההפטרה פרקי נחמה לצד פרקי אמונה בה' ובתורתו.

מבט לפרשה

חסדים 'על הדרך'

סיפרה בתו של רבי אשר, כי אביה היה שולח עמה לעתים שקית מלאה בעופות לכבוד שבת, עבור אשה אחת שהתגוררה בשכונת בית ישראל בירושלים. והנה משום מה אף פעם לא הייתה זוכה למילת תודה מצד אותה אשה, והדבר צרם לה עד מאוד. החליטה לברר את העניין, והנה התברר שבדרך כלל כשרבי אשר היה מביא עמו את השקית עם העופות, לא היה מסתפק בכך, אלא היה נכנס לבית ושוטף אותו לכבוד שבת קודש. ולכן כשהיא הגיעה ולא רבי אשר, הייתה אותה אישה מתאכזבת שלא יהיה מי שישטוף את הבית לכבוד שבת....

ועוד סיפר אחד שהיה מהמקורבים לרבי אשר: "חלק מאותם שהסתובבו בביתו של רבי אשר, היו גם ל"ע אנשים שמצבם היה כפי רע. היה בחור שמצבו היה כה אומלל שהיה צועק ומשתולל, דבר שגרם לחוסר נוחות לבאי הבית. ניסיתי להעיר בעדינות לרבי אשר, שאולי כדאי להוציא את אותו בחור מהבית, אך הוא השיב לי בקול תקיף: "וכי זה ביתי שאוכל להוציא ממנו אנשים החוצה?"

אירע פעם שהגיע זוג מסוים כדי להיוועץ עימו בעניינים שונים. הם עשו נסיעה ארוכה עד שהגיעו לביתו, אך בהגיעם רואים הם כיצד רבי אשר יוצא מביתו עם מעילו לכוון רכבו לנסיעה. רוחם החלה נופלת בקרבם על אשר טרחו לשווא, והנה איך שרבי אשר פגש בהם ביטל את נסיעתו המתוכננת, הכניסם לביתו, פרש מפה על השולחן, וכבדם במיני מגדנות.

אדם ובהמה - תושיע

ועוד הארה מבית מדרשו של רבי זונדל מסלנט זצ"ל.

בימי בחרותו היה רבי זונדל עושה את דרכו לירידים ושם היה עוסק במסחר, אך חוץ מענייני המסחר, היה עוזר לעגלונים בפריקה וטעינה, ואף לסוסים היה מביא בעצמו מים להשקותם. מכריו שאלוהו: עד כדי כך מטריח את עצמו עבור סוסים? השיבם להם: "חז"ל אומרים 'מה הוא חנון ורחום אף אתה היה חנון ורחום', ואצל הקב"ה כתוב: 'טוב ה' לכל ורחמיו על כל מעשיו' מבלי להבדיל בין אדם לאדם, ולא בין אדם לבהמה".

עת ובכל שעה. את כל אותן בריות אשר גורלן לא שפר עליהן, היה מקרב בחביבות יתירה, וכאב רחום היה דואג לכל מחסורם. את אותם מעשי החסד היה עושה בענווה ובפשטות כדרכם של בני ירושלים המסולאים מפז, שהיו בורחים בכל עת מן הפרסום ומן הכבוד. תדיר היה מחדיר את דרך האמונה הפשוטה שלנו אין כלום בעלמא הדין, והכל מאתו יתברך.

את מאמר חז"ל 'מה הוא רחום אף אתה תהא רחום' היה מפרש כך: מה הוא רחום, כשם שהקב"ה רחום כלפי בני ישראל אף בשעה שאין אנו מתנהגים כדבעי, אי הכי היה נשאר להתנהג עמנו במידת הרחמים, אף אנו נהג במידה זו, ואף שמכעיסים אותנו או שעושים לנו דברים שאינם נושאים חן בעינינו, עדיין נתנהג במידת הרחמנות ונדבק במידותיו של הקדוש ברוך הוא.

סיפר בעל המעשה: "בשעתו, החלה אצלי ירידה ברוחניות, אט אט הידרדר המצב גם בתפילה וגם בתורה, עד שנותרתי משעמם וחסר מעש. רבי אשר ראה את הקורה עמי, זימן אותי לשיחה אצלו. בסופה של אותה שיחה ממושכת הטיל עלי תפקיד, התפקיד היה לדאוג לבחור מסוים שהיה במצב נפשי לא טוב. לקחת עליו חסות ולספק לו את כל צרכיו. וכך מצאתי את עצמי עסוק מבוקר ועד ליל, דואג לאותו בחור.

או אז ראיתי את גודל החסד שעשה רבי אשר; מחד הציל אותי משעמם וחוסר מעש, ומאידך דאג להיטיב עם אותו בחור, כאשר הוא חש שאינו לבדו ויש מי שאכפת לו ממנו וחושב עליו. והנה באחד הימים צלצל הטלפון, על הקו היה רבי אשר, שאמר כי בקרוב הולך הוא לחתן את בתו בשעט"מ, ועל כן רוצה הוא להזמין אותי ואת אותו בחור, לשמוח עמו בשמחת החתונה.

בהגיע היום המיועד, יום החתונה, שמנו את פעמנו לעבר ביתו של רבי אשר. בהגיענו ראינו שהוא כבר עומד בחוץ, כשהשטריימל חבוש לראשו. אך אז הבחין בנו ושאל אותי, האם צחצחתי את נעלי של אותו בחור לכבוד החתונה, השבתי בשלילה. באותו הרגע נכנס חזרה לביתו הביא עמו משחת נעליים, והחל מצחצח את נעליו של אותו בחור..."

"האיש הנלבב יכיר ויבין וידע כי כמעט כל היהדות וקיום אומנותינו הישראלית בפרט בגלות המור והנמחר הזה, תלוי בדבר זה להחזיק ביד האח והקרוב שלא ימוט", כך מחדד הגאון רבי כלפון משה הכהן זצ"ל את המצוה שעליה אנו קוראים בפרשתנו (דברים י, יב) "ועתה ישראל מה ה' אלהיך שאל מעמך כי אם ליראה את ה' אלהיך ללכת בכל דרכיו ולאבה אתו", וכפי שרש"י מרחיב ומבאר; הוא רחום - ואתה תהא רחום, הוא גומל חסדים - ואתה גומל חסדים.

אכן נטיית האדם לחשוב כי רק אנשים בעלי אמצעים יכולים לעשות חסד אמיתי, כך למשל עשיר שיכול להרים תרומה של מאה אלף דולר עבור חולה שצריך לעבור ניתוח יקר. אך זו טעות גדולה, כפי שהעיר בעל 'מנוחת אהבה', הגאון רבי משה לוי זצ"ל; כל פעולה שאדם עושה כדי להטיב עם זולתו, כלולה במצות חסד, ואם רק ירצה האדם הוא יוכל לקטוף מעשה חסד על כל צעד ושעל במהלך היום.

הורים לילדים למשל, אינם שמים לב שבעצם הטיפול בילדיהם הם בעצם עושים חסד. ולא סתם חסד, אלא חסד בעדיפות ראשונה, שהרי קיום החסד מתבטא קודם כל בתוך הבית פנימה. והעיד הגאון רבי משה לוי זצ"ל, כי מאז שחלחלה ההבנה הזאת למוחו "אני מנסה לחטוף חסדים, למשל בדרכי מהבית לישיבה ובחזור, אני תר אחר ילדים קטנים שרוצים לחצות את הכביש ואני מסייע להם לחצות את הכביש בבטחה".

ולא רק בעניינים גשמיים, הדין כך אלא אף בעניינים רוחניים. חסד רוחני, ציין רבי משה לוי זצ"ל, אינו פחות מעזרה גשמית. אדם שומע למשל שחברו חולה וקורא עליו פרק תהילים, הרי שעשה עמו חסד. וכנאה דורש - נאה מקיים, בשעה שחלתה רעייתו של הגאון רבי מאיר מאזוז שליט"א, עמד בראש המארגנים נסיעה לכותל המערבי כדי להתפלל לבריאותה, ובדרך ארגן את תלמידיו לאמירת ח"י ספרי תהלים לרפואתה השלימה.

גם כשמכעיסים אותנו

אביהם של הנדכאים ושבורי הלב, היה הגה"צ רבי אשר פריינד זצ"ל. ביתו היה פתוח לכל אדם בכל

טעמו וראו כי טוב ה'

בסיעתא דשמיא, מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הלשון ובמספר ישיר:

0733-718-144

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

צרפתית

+972587929003

אנגלית

+16467853001

עברית

+972585207103

ספרדית

+541141715555